

Az Alkotmánybíróság részére
1535 Budapest, Pf. 773.
Ügyszám: IV/2819-1/2015.

Tisztelt Alkotmánybíróság

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2819-6/2015
Érkezett:	2015 OKT 28.
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	K

Hivatkozva az Alkotmánybíróság főttkárának fenti ügyszámú tájékoztató levelére – melyben jelezte, hogy az alkotmányjogi panaszunkban nincs kellően kifejtve, hogy a támadott bírói döntések miért és mennyiben sértik az Alaptörvényben biztosított jogainkat –, az alkotmányjogi panaszunkat az alábbiak szerint kiegészítjük (a támadott bírói döntések a [REDACTED] felperes és [REDACTED] alperes között kölcsön illetve jogalap nélküli gazdagodás visszafizetése iránt folyt perben születtek: a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 117.Pf.633.168/2015/6. számú ítélete, valamint a Budai Központi Kerületi Bíróság mint elsőfokú bíróság 5.P.XII.21.479/2014/16. számú ítélete).

A támadott ítéletek az **Alaptörvény XIII. cikk (1)** bekezdésében biztosított **tulajdonhoz való jogunkat** a következők miatt (is) sértik.

Az ítéletek szerint a megbízó cég által a cégünk részére átutalt megbízási díj összege nem a cégünk tulajdonát képezte: „[...] [REDACTED] Kft. által a [...] felperes részére átutalt, 19.178.270,- Ft összeg nem a felperest illeti” (elsőfokú ítélet 9. oldal 2. bekezdés utolsó előtti mondata). Értelmezésünk szerint ezzel a mondattal a bíróság azt állapította meg, hogy a megbízó cégtől a cégünk bankszámlájára utalt összeg már az utalás jóváírásának időpontjában sem volt a cégünké („nem felperest illeti”), azaz nem volt (sosem volt) cégünk tulajdona.

Ez a megállapítás sérti a tulajdonhoz való jogunkat, mert a megbízótól kapott megbízási díj igenis a cégünk tulajdonát képezi, azon cégünk tulajdonjoga áll fenn, az összeg cégünk bevétele, és ezért cégünk vagyonához tartozik. A bíróság elismerte az egyszerűsített vállalkozói adó (EVA) fizetésünket a megbízó cégtől kapott bevétel után, viszont EVA-t kizárólag a saját bevételünk után kell fizetnünk, következésképpen az a saját bevételünk volt.

Fontos megemlíteni, hogy két különböző átutalásról van szó. Az egyik a fenti átutalás, amit a megbízó cég fizetett a cégünk részére, melynek összege 19.178.270,- Ft. Ezt cégünk nem vitte a perbe, és erre nézve nem is kértük a bíróság döntését (Vö: a bíróság szerint a felperes az ügy ura). A másik átutalás, amit cégünk utalt át az alperes részére (kölcsönként), ennek összege pedig 19.140.483,- Ft. Ezen második összeget vittük a perbe, és kértük az alperes kötelezését ennek a visszafizetésére (az alperes által már visszafizetett részlet figyelembe vételével). Az ítélet fent idézett mondata az első utalásról döntött, ami az összegről beazonosítható.

Álláspontunk szerint a megbízó cég által a cégünk bankszámlára utalt – és a számlavezető bankunk által a bankszámlánkon jóváírt – 19.178.270,- Ft összeg a cégünk bevétele, és ezért a jóváírás időpontjában ezen összegnek egyértelműen és nyilvánvalóan cégünk volt a tulajdonosa. Ez következik abból, hogy cégünk szerződést kötött a megbízó céggel – ezt egyébként maga az alperes is így állította –, a teljesítési igazolásokat a megbízó cég a cégünk részére kiállította – ezt is megerősítette az alperes, amikor előadta, hogy ezeket éppen ő hozta

el a megbízó cégtől és adta át cégünk részére –, tehát a megbízó cég kifejezetten a szerződésből eredő fizetési kötelezettségét teljesítette cégünk felé, azaz az átutalt összeget végleges jelleggel cégünk részére átadta, így a cégünk nem vitásan tulajdonjogot szerzett ezen pénzösszeg felett. Ezen kívül az alperes azt is állította, hogy ő elkészített egy általa EVA bevallásnak nevezett dokumentumot, amelyben ő a felperesi cég bevételeként tüntette fel a megbízó cégtől érkezett összeget. Véleményünk szerint az alperes ezen nyilatkozata is egyértelműen alátámasztja, hogy amikor ezt az „EVA bevallást” elkészítette „a cégünk nevében”, nyilvánvalóan elismerte, hogy a pénz a cégünk bevétele, azaz cégünk tulajdona, hiszen ő maga tüntette fel a cégünk bevételeként az összeget. Ezért a megbízótól érkezett pénzösszeg az átutalás- illetve annak jóváírása időpontjában nyilvánvalóan cégünk tulajdonát képezte, és ezt senki sem vitatta, sem a megbízó cég, sem az alperes, sem pedig cégünk, és alappal jelenleg sem vitathatja senki. Az ítéletek azonban azt állítják, hogy ezen pénzösszeg nem volt (soha sem) a cégünk tulajdona. Tehát az ítéletek nem azt állítják, hogy ugyan a cégünké volt a pénz, amikor cégünkhöz megérkezett, de azt az alperessel történt megállapodásunk alapján átutaltuk az alperesnek (és ezért az alperesnek átutalt összeg az alperest illeti, ezért azt neki nem kell visszafizetnie), hanem azt állítják az ítéletek, hogy már a megbízó cégtől érkezett összeg is az alperesé volt.

A tulajdonhoz való jogunk sérelme abban áll, hogy a bíróság nem ismerte el a tulajdonjogunkat a megbízó cégtől a cégünk bankszámlájára a szerződés- és annak teljesítése alapján átutalt megbízási díj felett, amely tulajdonjogot nyilvánvalóan megszereztünk, valamint azt annak idején minden érintett egyértelműen elismert.

Erre a pénzösszegre azonban a bíróság azt mondta, hogy nem a cégünket illeti (azaz nem a mi tulajdonunkat képezte már a jóváírás időpontjában sem). Az elsőfokú ítélet alapján világos, hogy a fent egyszer már, és lent ismét idézett mondatot a bíróság nem a cégünk által az alperesnek utalt összegre értette, hanem a cégünkhöz a megbízótól érkező utalásra.

„[...] a D&M Kft. által a [...] felperes részére átutalt, 19.178.270,- Ft összeg nem a felperest illeti [...]” (elsőfokú ítélet 9. oldal 2. bekezdés utolsó előtti mondata).

Ezzel tulajdonképpen azt állítja a bíróság, hogy amit a megbízó cég [REDACTED] a cégünknek fizetett, az nem volt soha a cégünké, azaz nem a cégünk tulajdona volt, hanem már a cégünk bankszámláján való jóváíráskor is az alperest illette, tehát az már akkor is az alperes tulajdona volt. Márpedig a cégünk szerződött a megbízó céggel, és a cégünk teljesített a megbízó cégnek, ezért a megbízó cég által cégünk részére fizetett összeg felett ezek alapján nyilvánvalóan és vitathatatlanul tulajdonjogot szereztünk. Ráadásul ezen átutalás nem is volt a per tárgya, legalábbis cégünk nem tette a per tárgyává. A bíróság többször is kifejezte a per során, hogy cégünk az ügy ura, ami azt is kell, hogy jelentsé, hogy cégünk határozza meg, hogy miről folyik a per. Mi ezt az utalást nem tettük vita tárgyává, így a bíróság nem is dönthetett volna erről az utalásról (Pp. 3. § (1) bek.). Azonban, ha a bíróság úgy ítélte volna meg, hogy azért kell a bíróságnak foglalkoznia ezzel a kérdéssel, mert az alperes kérte ennek megállapítását, úgy egyrészt ezt ki kellett volna fejeznie, másrészt az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy ez az ő tulajdona volt már a cégünk bankszámláján történt jóváíráskor is. Ebben az esetben viszont a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítania kellett volna, hogy az az ő bevétele (ennek viszont minden peradat ellentmond). Ennek fényében különösen részrehajló és tisztességtelen az, hogy a bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdésének 3. mondatát, amikor

nem tájékoztatta cégünket arról, hogy bizonyításra szorul az a tényállításunk, hogy léteznek a szerződések és a teljesítési igazolások (amit egyébként maga az alperes is velünk egyezően állított). Az ítélet indokolásából kitűnően nyilvánvaló, hogy ezt a kérdést a bíróság perdöntőnek tekintette, tehát más lehetett volna az ítélet akkor, ha ezeket a tényeket valónak fogadja el, ezért rendkívül méltánytalan és igazságtalan, hogy nem tájékoztattott előzetesen, hogy ezek a tények a per adatai ellenére is bizonyításra szorulnak (Pp. 3. § (3) bek. 3. mondata).

Alaptörvény-ellenes, hogy a bíróság – s rajta keresztül az állam – elvonja a tulajdonunkat (nem ismeri el a tulajdonjogunkat) azzal, hogy megállapítja, hogy az nem a cégünket illeti, azaz nem cégünk bevétele. Egyébként is vélelmezni kell, hogy a cégünk bankszámláján jóváírt összeg a cégünk tulajdonát képezi, tekintettel arra is, hogy azt a megbízó cég soha, semmilyen formában nem vitatta. Ha az alperes ezt meg akarja dönteni, akkor bizonyítania kell, hogy az a pénz az övé annak ellenére, hogy a megbízó cég nem neki, hanem a cégünk részére fizette meg. Az pedig, hogy ezt a nyilvánvaló bizonyítási teher felállást a bíróság úgy értelmezte, hogy csatolnunk kellett volna a szerződéseket és teljesítési igazolásokat, az eljárás részrehajlását, tisztességtelenségét igazolja.

A 3143/2015. (VII. 24.) AB határozat indokolásának [49] pontja szerint: „...Az Alkotmánybíróság legutóbb a 3091/2015. (V. 19.) AB határozat, Indokolás [17] bekezdésében erősítette meg azon következetes gyakorlatát, amely szerint »a tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont, illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi«”.

A 3121/2015. (VII. 9.) AB határozat indokolásának [117] bekezdése szerint: „... [a]z Alkotmány a tulajdonhoz való jogot az állammal szemben biztosítja, s azt mint alapjogot – az értékgarancia követelményével, illetőleg a közérdekű korlátozás arányosságának ismérével – az állammal szemben védi (lásd először: 800/B/1993. AB határozat, ABH 1996, 420, 422.). [...] Ebben az értelemben tehát nem egy, a pénzügyi intézmény által »már megszerzett« pénzügyi fennálló tulajdonjogról és annak a fogyasztó részére történő visszafizetéséről (azaz az indítványozó által állított tulajdoni sérelemről) van szó...”.

Véleményünk szerint a fentiekben az Alkotmánybíróság kifejezte, hogy az Alaptörvény által védett tulajdonjogként kell tekinteni a meghatározott pénzügyi feletti tulajdonjogra is, ha a pénzügyi megszerzettnek minősül. Bár a fenti Abh.-ban az Alkotmánybíróság nem ismerte el a panaszos tulajdonjogát, azonban ezt a kérdés megvizsgálását követően tette, ami azt jelenti, hogy jelen panaszunknál is fennáll a befogadhatóság és az érdemi megvizsgálhatóság feltétele, hiszen azt állítjuk, hogy a pénzügyi felett a jóváírással tulajdonjogot szereztünk. Ennek eldöntése pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik, hiszen csak a kérdés megvizsgálása esetén lehet eldönteni azt, hogy a jóváírásakor a pénz tulajdonjoga kit illetett, azaz megsértésre került-e az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való jogunk. Jelen esetben az állam nevében a bíróság elvonta a tulajdonjogunkat, ezért az Alaptörvénnyel való összhang vizsgálatának helye van.

Az ítélet sérti a tulajdonhoz való jogunkat, mert a megbízó cégtől kapott összeg (vagyon) a cégünk tulajdona volt, amikor ez a bankszámlánkon jóváírásra került. Az ítélet indokolásában azonban az áll, hogy az nem cégünket illeti (azaz nem illette már akkor sem, tehát mégsem

volt cégünk tulajdona). Ezzel az ítélet a jóváírt összeg tulajdonjogi állapotáról ítélt, ezen összegnek viszont cégünk volt a tulajdonosa, amit az ítélet az állam nevében, közhatalmi jogosítvánnyal elvont tőlünk. Az Alaptörvény védi a tulajdonjogot az állami beavatkozással szemben, és a bírósági ítélet is ilyen állami beavatkozásnak tekinthető, hiszen a bíróság az állam szervének tekintendő (az ítéletet az állam nevében hozza).

A t. Alkotmánybíróságtól azt kérjük, hogy állapítsa meg, hogy a 19.178.270,- Ft-nak a cégünk bankszámláján történt jóváírásának időpontjában a pénz tulajdonosa a cégünk volt (nem pedig az alperes). Egy ettől teljesen független, másik kérdés az, hogy született-e, és ha igen, akkor milyen megállapodás a cégünk és az alperes között, hogy a tulajdonunkból valamennyit átadunk az alperesnek, és azt milyen jogcímen. Erre talán majd megtalálja a helyes választ a bíróság, ha az már eldöntött tény lesz a t. Alkotmánybíróság által, hogy a megbízó cégtől érkezett pénz igenis a cégünk tulajdona.

A támadott ítéletek az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1)** bekezdésében biztosított jogainkat a következők miatt (is) sértik.

A fenti bekezdés a pártatlan, tisztességes és nyilvános bírósági tárgyaláshoz (eljáráshoz) való jogunkat jelenti, amelyet az ítéletek sértenek, és ami többek között a következőket foglalja magában.

A döntés okszerű, ellentmondásmentes és logikus indokolásához való jogunkat (indokolt bírói döntéshez való jog) is érteni kell a fentiekben. Ez azt jelenti, hogy nem lehet alkotmányosnak elismerni az olyan döntést, amelyik nyilvánvalóan ellentétes a logikával (jelen esetben a legalapvetőbb logikával is), vagy iratellenes (hiszen iratellenesség esetében mindig nyilvánvaló ellentmondásról van szó).

A bírói döntés végleges. Egy, a véglegesség igényével született döntésnek egyrészt okszerűnek kell lennie, másrészt a perben felmerült fontos kérdésekre választ kell adnia, továbbá nem tartalmazhat a legkisebb mértékű logikai ellentmondást sem, valamint nem lehet iratellenes. A döntésnek tehát általában is ki kell térnie az ügy minden lényeges kérdésére, és ez különösen igaz azokra a lényeges kérdésekre, amelyeket konkrétan fel is vetettünk. Önmagában megalapozza tehát a bírósági eljárás tisztességtelenségét az, ha per szempontjából döntő jelentőségű kérdéseknek a kellő alapossgal történő megvizsgálása nem tűnik ki az indokolásból.

Ha a döntés ezeknek nem felel meg, akkor az nem ismerhető el alkotmányosnak, mert sérti a tisztességes eljáráshoz való jogunkat, és ezért nem kerülhető el a megsemmisítése.

A 200.000,- Ft-os részlet vissza (nem) fizetésének körülményeinek kellő alapossgal történő megvizsgálása nem csak, hogy nem tűnik ki a másodfokú ítéletből, hanem teljességgel hiányzik, azt a másodfokú bíróság láthatóan meg sem vizsgálta. Ezért az ítélet nyilvánvalóan sérti a tisztességes eljáráshoz való jogunkat. Az elsőfokú ítélet pedig nyilvánvalóan iratellenes, mert azt állítja, hogy olyat adtunk elő, amivel éppen ellentéteset adtunk elő (lásd eredeti indítványunk 7. oldalán), és ezért nyilvánvalóan sérti a tisztességes eljárás követelményét. Az elsőfokú ítélet indokolásából is egyértelműen kiderül, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta meg kellő alapossgal pl. a 200.000,-Ft vissza (nem) fizetését sem, hiszen iratelleneset

állított, ezért a döntése sérti a tisztességes eljáráshoz való jogunkat, és ezért az elsőfokú ítélet megsemmisítése önmagában e miatt is reális elvárás a részünkről.

A bíróság a jogviszonyokat sem vizsgálta meg kellő alaposággal, ez egyértelműen kiderül abból, hogy az elsőfokú bíróság megbízási díjként határozta meg az alperest megillető összeget, azonban olyan megbízást (megbízási szerződést), amelynek az alperes részese lett volna, nem állapított meg. A másodfokú bíróság a fellebbezésünkben ezt kifogásoló érvelésünkre gyakorlatilag azt fejtette ki, hogy az alperes nem is volt szerződő fél, ugyanakkor őt illeti a megbízási díj, ami nyilvánvaló ellentmondás. Ez a logika nem felel meg az indokolt bírói döntéssel szemben támasztott követelményeknek. Önmagában ellentmondó ugyanis, hogy az alperest megbízási díj illesse a megbízó cég és a felperesi cég megbízási szerződésének viszonyában, más szerződésről viszont, ami megbízási díjat keletkeztetne, nincs szó az ítéletben (az ítélet megbízási díjként határozza meg az alperest megillető összeget).

Sérült a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunk, mert a per adataiból egyértelműen az állapítható meg, hogy a bevétel a cégünket illeti, és ezt egyetlen bizonyíték sem cáfolja, ezért a bíróság kirívóan téves értelmezéssel állapította meg, hogy nem cégünket illeti (ezt viszont cáfolják a per adatai és bizonyítékai). A hatékony bírói jogvédelem éppen abban öltene testet, hogy a bíróság abból indulna ki, hogy a felperesi céghez érkezett utalás a felperesi cégé, mert ő szerződött, ő teljesített, és ezért neki fizettek, nem pedig az alperesnek. Mindkét fél előadása alátámasztja a szerződést, a teljesítést, a cég bevételét (lásd az alperes által készített „EVA bevallást” is). Ezért kirívóan okszerűtlen az az indokolás, hogy ezek ellenére a bevétel nem a felperesi cégé. Önmagában ez is igazolja, hogy a bíróság nem vizsgálta meg kellő alaposággal ezt a kérdést (hiszen ilyen ellentmondás nem születhetne), ezért az ítélet nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének.

A 30/2014. (IX. 30.) AB határozat indokolása szerint:

„[88] 6.1. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában [...] részletesen foglalkozott a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmával, összefoglalva a korábbi alkotmánybírósági gyakorlatot és utalva az EJEB esetjogára (Indokolás [24]–[34]). A testület a bíróságok indokolási kötelezettsége kapcsán kifejtette: „Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.” (Indokolás [34]) [...] A tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülésén túl ezáltal ellenőrizhető ugyanis az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésének, a bírói törvény alá rendeltségének, valamint a 28. cikkben megfogalmazott értelmezési követelmények teljesülése is”.

Ezen értelmezés alapján egyértelmű, hogy abban az esetben, ha a másodfokú bíróság egyáltalán nem indokolta meg, hogy az alperes miért nem köteles a 200.000,-Ft visszafizetésére (sem), akkor az ítélet önmagában e miatt is alapjogsértő, mert az indokolás a legminimálisabb tartalmi követelményt sem elégíti ki. Ugyanez igaz az elsőfokú ítéletre is, hiszen a fentebb említettek miatt nyilvánvaló, hogy az elsőfokú bíróság sem vizsgálta meg kellő alaposággal ezt a kérdést.

A 3173/2015. (IX. 23.) AB határozat indokolása szerint:

„[51] Az EJEB a bíróságok jogértelmezésével összefüggő ügyekben a jogértelmezés állított hibáját kizárólag akkor vizsgálja, hogy ha az a tisztességes eljárás más részjogosítványával {...}, vagy a bíróságok kiszámítható, egységes értelmezésen alapuló joggyakorlatának hiányával [...] összefüggésben eredményezi a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét”.

A bírói gyakorlat egységes – de legalábbis egységesnek kellene lennie – abban, hogy ha a felek egyezően állítanak valamely tény, és ebben a bíróság nem fejezi ki a kételyét, akkor azt (1) tényállásként megállapítja, (2) a döntését erre alapítja. Jelen esetben egyezően adta elő mind a felperesi cég, mind az alperes, hogy a felperesi cég szerződéseket kötött a megbízó céggel, és léteznek az ezeket alátámasztó teljesítési igazolások is. A bíróság a per során nem adta jelét annak, hogy ebben kételkedett volna, ezért kötelessége lett volna (1) tényállásként megállapítani ezeket (igaz, lényegében meg is állapította), (2) a döntést ezek létezésére alapítani (ez azonban nem történt meg). Nem okszerű az ítélet, mert a döntést éppen ezeknek a létezésére kellett volna alapítani, és ezért az ítélet szembefordult az egységes bírói (jog)értelmezéssel (feltehetően nem sok olyan ítélet van, amelyik nem állapítana meg egyezően előadott tényeket, illetve azokkal ellentétben álló döntést hozna).

A hivatkozott Abh. alapján ezért helye van ezen jogértelmezés érdemi felülvizsgálatának.

A bíróság téves jogértelmezése arra vezetett, hogy a tulajdonjogunkat nem ismerte el, ami egy önálló alapjogi megtámadási ok.

Szintén az előbbi Abh. indokolása szerint: „[52] Ez utóbbi ügyben kifejtett állásponttal hasonlóságot mutat az Alkotmánybíróságnak az a gyakorlata, miszerint egy szabályozás felülrírása, kitégítése a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem *contra legem* jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. „A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]}...”.

A Pp. 3. § (1) bekezdése szerint: „A bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet – ha törvény eltérően nem rendelkezik – csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő”.

A bíróság megsértette a fenti Pp. rendelkezést, amikor úgy ítélte meg, hogy dönthet a megbízó cégtől a cégünk részére megfizetett megbízási díj felől (ami egyébként a cégünk megbízási díja), mert erre a bíróságot nem kérte senki. Ezzel a bíróság jogot alkotott saját maga számára, a mi rovásunkra és az alperes segítése érdekében. Mi nem tettük vita tárgyává a megbízó cégtől kapott utalást, és az alperes sem kérdőjelezte meg, sőt, az „EVA bevallásban” el is ismerte. Az alperes azt állította, hogy amit mi neki átutaltunk, az az ő megbízási díja, és nem azt, hogy amit mi kaptunk, az az övé lenne.

Sérült a fenti Abh.-ban megfogalmazott „kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás”, mert nem kellett arra számítanunk, hogy a bíróság az egyezően előadott tények (léteznek a szerződések és teljesítési igazolások) ellenére arra alapítja a döntését, hogy ezeket nem csatoltuk.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint jogunk van a pártatlan bírósághoz. Az Alkotmánybíróságnak ezért a panaszunk alapján vizsgálnia kell a bíróság esetleges részrehajlását. Állításunk szerint a bíróság nem volt pártatlan, és a jogértelmezése ellentétes a 3173/2015. (IX. 23.) AB határozat [51] bekezdése szerint megkövetelendő kiszámítható, egységes értelmezésen alapuló joggyakorlattal.

Ennek tényszerű bizonyítéka, hogy a bíróság a terhünkre róttá, hogy nem csatoltuk a szerződéseket és teljesítési igazolásokat, miközben pedig a tényállásban megállapította, hogy léteznek a nevünkre szóló teljesítési igazolások, valamint azt is, hogy cégünk megállapodott az alperessel abban, hogy cégünk szerződést köt a megbízó céggel. Az alperes a 2014.12.02-i tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalán írtak szerint az nyilatkozta, hogy: „Megtörtént a szerződéskötés [REDACTED] Kft. között, én vittem a papírokat”. A felperesi cég is úgy nyilatkozott, hogy szerződést kötött a [REDACTED] Kft.-vel. Ezek alapján helye van a szerződés megkötésének megállapításának (a bíróság tulajdonképpen ezt meg is állapította). A megállapított tényállás alapján nem lehetett volna hiányolni a szerződéseket és teljesítési igazolásokat, hiszen ezek létezésében nem volt oka kételkednie a bíróságnak, azonban, ha kételkedett volna benne, akkor arról a Pp. 3. § (3) bekezdésének 3. mondata alapján kötelessége lett volna előzetesen tájékoztatást adni. A Pp. 163. § (2) bekezdése szerinti kétség hiányában tehát, a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján kötelessége volt a bíróságnak megállapítania ezek létezését (gyakorlatilag meg is állapította). Azonban ezeket azért hiányolta mégis a bíróság, mert elfogult volt az alperessel szemben, és ezzel a hiányossággal próbálta magyarázni a döntését. A szerződések és a teljesítési igazolások azt igazolják, hogy a megbízó cégtől kapott bevétel a cégünké. Ennek eldöntését azonban mi nem vittük a perbe, ezért ezt bizonyítanunk sem kell, valamint a bíróság nem is dönthet róla (Pp. 3. § (1) bek.).

A pártatlanság követelménye azt is jelenti, hogy a döntés kialakításánál a bíróság a maguk helyén értékeli a per adatait. Ezért, ha a per adataiból valaminek a megállapítása adódik, akkor azt megállapítja, és a döntés kialakításakor ezeket a peradatokat figyelembe is veszi.

A pártatlanság követelményéből az is következik, hogy ha egy bizonyítási indítvány (az alperes SZJA adóbevallása) perdöntő lehet, mert nyilvánvalóan igazolhatja, hogy az alperes nem tekintette a saját bevételének a felperesi cégtől kapott összeget, akkor a bizonyítást el is rendeli. Az elsőfokú ítélet a bizonyítási indítványunkról még csak említést sem tett, így sérült az indokolt bírói döntéshez való jogunk. A másodfokú bíróság pedig csak az elsődleges kérelmünkkel kapcsolatban tért ki rá, a másodlagos kérelmünkkel kapcsolatban nem, ezért szintén sérült az indokolt bírói döntéshez való jogunk. Önmagában e miatt helye van mindkét ítélet megsemmisítésének.

Sérült a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunk, mert az ítéleti ténymegállapítás igazolja a szerződések és teljesítési igazolások létezését, ezért a döntést ezeknek a létezésére kellett volna alapítani, nem pedig a csatolásuk hiányára. Hangsúlyozzuk, hogy a csatolás ellenére is, ezek létezését a bíróság a tényállásban gyakorlatilag megállapította, és ezt a törvény szerint meg is tehette (hiszen egyezően adtuk elő). A tisztességtelenséget az jelenti, hogy – bár megállapította, hogy léteznek –, a keresetünk elutasítását a csatolás hiányával indokolta. Ha a bíróság megállapítja, hogy léteznek, akkor azok attól függetlenül, akkor is léteznek, ha nincsenek csatolva, és mivel tehát léteznek, a döntést a létezésre kell alapozni.

A 11/1992. (III. 5.) AB határozat szerint: „A jogállam alapvető eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság – többek között – megköveteli a megszerzett jogok védelmét, a teljesezésbe

ment, vagy egyébként véglegesen lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását, illetve a múltban keletkezett, tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozását”.

A megbízó cég által fizetett összegnek a bankszámlánkon történő jóváírásával a megkötött szerződésre tekintettel az összeg felett tulajdonjogot szereztünk, az a cégünk tulajdonát, vagyonát képezte. A fenti Abh. szerint ennek a megszerzett jogunknak a védelmét követeli meg a jogbiztonság, ezért az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében meghatározott jogállamiságon, illetve az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésében meghatározott biztonsághoz való jogon keresztül is érvényre juttatandó jogbiztonságunkat is sérti az ítélet. Más szempöngből pedig a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat sérti az ítélet, mert a kapott összeg felett már megszerzett jogunkat utólag nem ismeri el. A megszerzett jogunkat vette el tölünk az ítélet, amikor tulajdonképpen azt mondta ki, hogy az összeg már a bankszámlánkon való jóváíraskor is az alperes tulajdonát képezte. Az ítélet szerint az csak egy technikai lépés volt, hogy cégünk továbbutalta ezt az alperesnek (azaz az is csak egy technikai lépés volt, hogy megkaptuk a megbízási díjat). Az ítélet azt sem vette figyelembe, hogy a kapottól eltérő összeget utaltunk az alperesnek, pedig így még szembetűnőbbnek kellett volna lennie, hogy két különböző dologról van szó (bár annak sem lett volna jelentősége, ha pontosan ugyanannyit utaltunk volna, mint amennyit kaptunk, mert a két összeg rendeltetése, mibenléte, jogcíme két különböző dolog). Egy utalás mindig két fél között megy végbe, így a két utalásban résztvevő adó-kapó személye is más-más, tehát két különböző dologról van szó.

Az ítélet sérti az indokolt bírói döntéshez való jogunkat (Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek.), mert a másodfokú bíróság egyáltalán nem foglalkozott azzal, hogy a fellebbezésünkben kifogásoltuk az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy a 200.000,-Ft-os részt az alperes visszafizette, és azzal sem foglalkozott, hogy azt állítottuk, hogy ezen elsőfokú bírói megállapítás iratellenes. A másodfokú ítélet egyáltalán nem tér ki erre, és ez nem felel meg a bírói döntéssel szemben támasztott alkotmányos követelménynek. Nem lehet megállapítani ugyanis azt, hogy a másodfokú bíróság milyen érvek mentén állapította meg az elsőfokú ítélet helyességét a 200.000,-Ft-os részletet illetően.

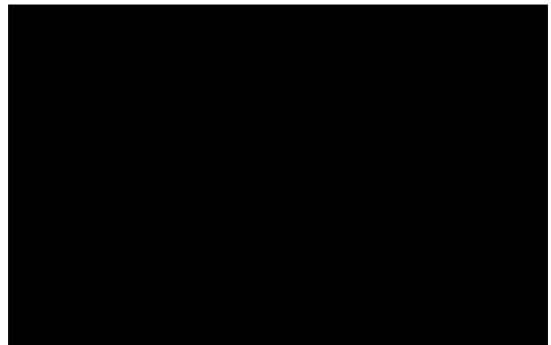
Az is sérti az indokolt bírói döntéshez való jogunkat, hogy annak ellenére, hogy a fellebbezésünkben kifejezetten hivatkoztunk arra, hogy maga az alperes is azt nyilatkozta, hogy: „a teljesítési igazolást, amit én hoztam átadtam a felperesnek személyesen” (11. sorszámú jegyzökönyv 6. oldal 4. bekezdés), a teljesítési igazolások kérdésével egyáltalán nem foglalkozott. A másodfokú ítélet 4. oldalán kezdődik a másodfokú bíróság kifejtett álláspontja, és ebben a teljesítési igazolás kifejezés nem is szerepel, tehát egyértelmű, hogy annak kérdéskörével, miszerint elfogadható lehetne-e az, hogy léteznek a felperesi cég részére kiállított teljesítési igazolások, a másodfokú bíróság annak ellenére egyáltalán nem foglalkozott, hogy a fellebbezésünkben erre kifejezetten hivatkoztunk.

Az elsőfokú bíróság tényállásként megállapította, hogy: „Ennek megfelelően a tanulmányokat az alperes és a szakértői csoportja elvégezte, majd alperes közreműködésével – az alperes által elvégzett munkáért – ██████████ Kft. a teljesítési igazolásokat, számlákat a felperesi cég nevére kiállította a ██████████ Kft. részére” (elsőfokú ítélet 1. oldal közepe).

Tehát az elsőfokú bíróság megállapította a teljesítési igazolások létezését, azonban az ítéletét mégis arra alapította, hogy ezeket nem csatoltuk be (ezzel pedig azt fejezte ki, hogy a teljesítési igazolások léte nem bizonyított). Önmagában is ellentmondás, hogy megállapítja ezek létezését, de a döntést mégis arra alapítja, hogy az nem bizonyított. Bár a fellebbezésünkben kifejezetten nem hivatkoztunk arra, hogy az igazolások létét az elsőfokú bíróság tényállásként megállapította (az a bizonyos fura megfogalmazású mondat: [REDACTED] Kft. a teljesítési igazolásokat, számlákat a felperesi cég nevére kiállította [REDACTED] Kft. részére" (elsőfokú ítélet 2. oldal)), a másodfokú bíróságnak ezt ettől függetlenül fel kellett volna ismernie, és azt is, hogy a csatolás hiánya a létezés megállapítása miatt nem értékelhető a terhünkre.

Budaörs, 2015. október 20.

Tisztelettel:

.

.

.